

De Atheense school [Raphael plm. 1510]. De hemelse Plato wijst naar de hemel en de pragmatische Aristoteles wijst naar de aarde.

Aanvang op de innerlijke weg

Voorwoord

Toen onze oudste voorouders voor het eerst bij bewustzijn kwamen, ontstond religie, want er was zoveel meer en groter dan alleen het zelf. Dit moment was echter niet alleen de introductie van religie, maar ook die van de rationaliteit - de allereerste mens observeerde en trok een conclusie toen hij zichzelf alles om hem heen de maat nam. De rationaliteit was het gereedschap en religie de inhoud - zo kwam de Oude Geest in de wereld. Sindsdien is rationaliteit gerationaliseerd en de religie gemystificeerd, tot het moment waarop de mens nu is aangekomen, rond tweehonderdduizend jaar later -uitgaande van de homo sapiens-, waarin rationaliteit en religie eerder elkaars tegenpolen lijken te zijn geworden. Wat we in onszelf en om ons heen tegenkwamen hebben we door de eeuwen heen ontleed en tot in zijn uiterste consequentie bestudeerd. Dat hebben wij op een zodanige manier gedaan dat religie is verworden tot een stelsel van rituelen, magische handelingen, formules, bezweringen en holle dogma's. Theologen en theocraten van alle soorten hebben hun denken losgelaten op hun godsdienst om te proberen langs de weg van hun wetenschap een coherent stelsel te creëren uit iets dat ooit als een inspiratie begon.

Niet alleen het menselijk gevoel voor religie raakte gecorrumpeerd, ook de ratio is verworden. Ooit een middel om niet overheerst te worden door wat de mens omgeeft, werd het tot een middel de [leef]omgeving van de mens te overheersen. Geboren uit angst voor het onverklaarbare, heeft de mens zijn angst de oorlog verklaard. Mensen isoleerden en vervreemdden hun omgeving van henzelf, ze compartimenteerden het en droegen voor elke deelangst, elk deelprobleem, een aparte rationele oplossing aan - daarbij waren we steeds minder in staat onze uitdagingen te zien binnen een enkele context. Wetenschappers meten alles binnen hun eigen vakgebied en baseren daarop de conclusies van hun niche niet per sé in lijn met alle variabelen en zeer waarschijnlijk niet in harmonie of zelfs in controverse met die van de gehele werkelijkheid.

Geen enkele politiek correcte maatregel of milieubewuste maatregel kan nog smaak geven aan blind rationalisme waardoor het kan worden verteerd en dienen als voedsel voor een duurzame groei. Ook terugkeren op onze schreden, in een poging onze wortels te hervinden door terug te gaan naar de natuur, is onmogelijk. Noch brengt de vlucht naar voren de oplossing voor alle menselijke vragen, de synthetisering van de samenleving die de interactie met de omgeving niet meer nodig heeft, of denkt te hebben. Na compartimenteren en het isoleren van onze omgeving, zou een dergelijke vlucht rechtstreeks leiden naar de isolatie, de vervreemding, van ons van onszelf.

De enige echte oplossing, de enige stap voorwaarts ligt in het verwerpen van de angst! De angst die ons onze omgeving rationeel deed benaderen om hem te veranderen, de angst die onze irrationele bezwering van de wereld voorbracht. De mens kan niet anders dan zijn angst accepteren en deze wereld aanvaarden voor wat die is, plezierig en onplezierig, behaaglijk en verschrikkelijk, zoet en hard. Wie voorbij de angst raakt, ontdekt de schoonheid van dit bestaan, die voelt de warmte van het geschenk van het leven. Wie de WarmeSchoonheid van het leven in dit universum ziet, kan de kracht van de ratio zien en doorgronden en de mystiek ervan ervaren zonder de noodzaak van te mystificeren. Alleen wanneer men het leven niet op een dualistische manier interpreteert -goed tegen kwaad bijvoorbeeld-, maar de cerebrale capaciteit opnieuw verbindt met het bewustzijn van het hart, alleen dan kan het despotisme van de Oude Geest worden verholpen.

*

Inleiding

De mens en zijn gedachten

Wonderen en wonderbaarlijkheden getuigen niet van goddelijkheid. Zij die mirakels uitvoeren laten enkel zien dat zij op God willen lijken, dat zij ernaar verlangen het goddelijke te ervaren. Geloven in hen die wonderen verrichten toont geen religiositeit, maar het tegendeel, bijgeloof. Dit universum niet gemaakt als schouwtoneel voor schier onmogelijke of ongelooflijke trucs, maar als bericht over, van en aan de wereld: de realiteit van dit universum op zich is al het krachtigste bewijs vindbaar voor het bestaan in al zijn voor de mens kenbare dimensies - daar zijn geen doorzichtige stunts voor nodig. De hang naar het mysterieuze, het onverklaarbare is de drang van de nog onvolgroeiden. Het verlangen -niet de dwang- de realiteit tegemoet te treden en er in en naar te handelen is een teken van rijping. Handel dan ook binnen de realiteit en niet vanuit een magische schijnwereld die de mens in vele variëteiten voor ogen wordt getoverd. Je weet maar nooit wie je wat en waarvoor iets wil doen geloven - vertrouw dan ook altijd op je eigen vermogens.

Keer je dus niet af van deze wereld, vlucht niet en versterf niet en probeer niet al hier een nirwana te bereiken, maar werk in deze wereld. Probeer niet om van deze wereld los te komen, maar werk met de materialen die je dagelijks om je heen hebt en die een concreet geschenk aan jou zijn; werk met de vermogens en de talenten die je gegeven zijn. Geloven in wonderen, het heil verwachten van het buitenreële wijst niet in de richting van een godheid -de kant van je lotsbestemming op aarde-, maar vertraagt je juist op die weg. Het is Luciwher die de mens misleidt wanneer hij ons wil laten geloven in de mirakels van een schijnreligie. Elk geloof in religie op aarde is geloven in de schijnwereld van Luciwher; immers dit universum is Luciwher door de AllerEerste gegeven om te heersen over zijn volk. Het verlangen naar wonderen is niet een bewijs van het verlangen naar de godheid, maar het is vooral -onbewust en ongewild?- het verlangen naar de heerschappij van 'de Satan'. Het is het verlangen naar de oplossing van buitenaf, omdat een mens het niet aandurft te denken zelf de oplossing te kunnen vinden. Zij die naar de AllerEerste verlangen, zij die de angst willen afleggen en de liefde willen herontdekken doen hun werk in de realiteit van deze wereld. Zij handelen naar hun woorden en gedachten -het is de oprechtheid die naar de ontdekking van de Liefde loodst- en

beseffen dat elke mystificatie ervan averechts werkt. Dit universum is Luciwher en de mens door de AllerEerste in optimistisch mededogen gegeven om er de Liefde te ontberen en de verbinding met de Liefde te zoeken. Daarbij past het niet jezelf een rad voor ogen te -laten- draaien, maar dagelijks hard en reëel te werken om de verbinding met de Liefde tot stand te brengen.

Alle religies zijn uiteindelijk Satanisch, immers ze zijn het resultaat van de schijnoplossingen van Luciwher. Dat moet een moeilijke gewaarwording zijn voor religieuze mensen, want ontmythologisering van de religie is tegelijk een commentaar en kritiek op hun stijl van leven, op hun overtuiging en op hun identiteit. Wat moet het een verschrikking zijn te moeten beseffen dat men niet Jahwehgodallah of Brahmavisnushiva aanbidt, maar 'de Satan'. Het haalt ieders leven onderuit. Maar bedenk dit. Wie kan het zich nu nog indenken dat Wodan en Jupiter aanbeden werden? Wie kan het zich nu nog indenken dat het ontkennen van het bestaan van Zeus of de Incagod Ampato ernstige gevolgen voor je leven kon hebben? Wie ziet nu de verwerping van deze oude goden nog als bedreigend? Deze religies zijn immers archaïsch geworden; achterhaald. Het zal moeilijk zijn de aanhangers van Hindoeïsme of zelfs Boeddhisme, van Jodendom, Christendom of Islam te laten beseffen dat hun religie dezelfde weg zal gaan als de religies van de oude Grieken en Romeinen, de Vikingen, de Inca's en de Azteken. Vishnu Krishna en Sjiva, Jahweh God en Allah zijn hetzelfde lot beschoren als Jupiter Wodan en Baal, hoe eerbiedwaardig de nog vigerende goden nu ook mogen lijken.

Dat het daarentegen makkelijk zal zijn de aanhangers van een bepaalde filosofie de futiliteit ervan te laten inzien is zeer te betwijfelen. Hoewel minder het geval dan met religie is elke filosofie net zo goed verbonden met een bepaald levensgevoel. Ook de aanhanger van een zekere filosofie vertaalt het filosofische erfgoed naar dagelijkse gewoonten en waarschijnlijk ook wel naar een partijpolitieke praktijk. De existentialisten uit de jaren 1950 met hun zwarte truien, broeken en rokken, zittend in rokerige cafés en keldertjes, luisterend naar hun jazz,

stemmend op linkse partijen, zij zijn een klassiek hedendaags voorbeeld geworden voor het samengaan van filosofie en levensgevoel. Klassiek ook in de betekenis van antiek, voorbij. Ook in het geval van de filosofie, net als bij religie, is het commentaar op de overtuiging en houding in het leven, een commentaar op een bepaalde nestgeur. Elk mens heeft het klaarblijkelijk nodig een nestgeur bij zich te dragen; het maakt niet uit of die nestgeur overgeërfd is of zelf verworven.

"Het Boek der Gedachten" zal ongewild iedereen aanvankelijk tegen de haren in strijken. Dat is niet merkwaardig wanneer men bedenkt dat het totaal van "De Sleutel" is geschreven om kenbaar te maken dat elke religie, elke vorm van overgeërfd gedachtegoed op aarde, ofwel rechtstreeks uit het brein van Luciwher, 'de Satan', komt, ofwel daar waar gedachten werkelijk geïnspireerd zijn door vonken uit de oorspronkelijke wereld, deze in deze wereld van Luciwher uiteindelijk gecorrumpeerd zijn. Dit boek is niet het nieuwste recept voor verlossing - het boek vraagt om een continue doorvoeling en overdenking. Dit boek vraagt om beschouwen en overwegen als een kwestie van lange adem. Beschouw "Het Boek der Gedachten" niet als een aanval, want dat is het niet. De aanval is de weg van Luciwher.

De mens en zijn hart

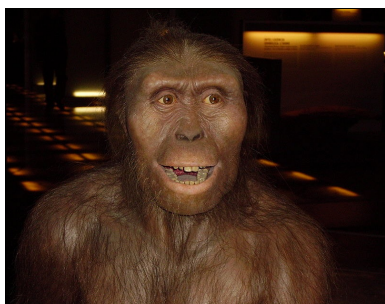
De oudste religie deed zijn intrede bij het verschijnen in de evolutie van de eerste mens. De basis van de religies zoals de moderne mens die kent kwam voor het eerst naar voren met het verschijnen van de homo sapiens sapiens. De wortels van deze oeroude religie liggen nog veel verder terug, in de tijd dat homo ergaster en homo habilis leefden, twee miljoen jaar geleden, en de tijd dat onze eerste voorouders rechtop gingen lopen, vier miljoen jaar geleden. Er was zoveel zoveel groter dan wij zelf.

Stel jezelf voor als een kind, een klein kind, zo'n zeven of negen jaar oud; misschien herinner je je die tijd nog. Stel je voor dat je in een bos loopt. Vogels fluiten, het gebladerte ritselt, je hoort dieren lopen en soms zie je ze ook. Idyllisch als dit voor een volwassene kan zijn, het kleine kind ervaart verwondering, geheimzinnigheid en angst. De avond valt, het wordt kouder en een regenbui valt, misschien breekt er zelfs een onweer los. Het bos is pikkedonker en de ongeziene geluiden nemen toe. Je vindt een onderdak tegen de regen, een schuilplaats voor

de vele geluiden. Je kunt je verstoppen voor wat je fysiek bedreigt, maar niet voor je eigen gedachten en gevoelens erover. Het licht komt de volgende ochtend gelukkige weer terug en je verlaat het bos, of misschien ontvlucht je het wel. Maar de open vlakte heeft zo zijn eigen gevaren en geluiden. Je kunt veel verder zien dan in het bos, maar jij wordt ook van verre geobserveerd - zo voel je het.

Probeer je al die indrukken, gedachten, gevoelens en angsten van zo'n situatie voor te stellen als het kleine kind dat je ooit was; geen vader of moeder van wie je de hand kunt vasthouden, je bent geheel alleen. De angsten die je in je verbeelding ervaart en de remedies die de vroegste mens ervoor vond zijn de basis voor de oudste religie. Die oudste religie bestaat nog steeds. Het leeft nog ook in dieren en planten, in alles wat te maken heeft met de cyclus van het licht: de opkomst, ondergang en de wederkomst van de zon. Deze religie wordt overal ter wereld nog steeds beleden, ook al zou de contemporaine mens het geen religie meer noemen. De processen die op gang worden gebracht en in stand worden gehouden door de leven gevende zon zijn niet alleen fysieke, maar ook metafysische processen, omdat alles een ziel heeft. Niet alleen de mens, ook de rots, eencellig leven, plant en dier nemen het fysische en het metafysische waar op het eigen niveau, op de eigen manier. Wie zegt dat de rots geen fysisch en metafysisch bewustzijn heeft, drukt daarmee zijn onwetendheid over het leven uit. Dat de mens de receptoren voor het waarnemen van het leven bij een rots niet kan zien, zegt geenszins dat zij er niet zijn; de mens is niet onnipotent, de mens -het volk van Luciwher- is niet maatgevend voor de gehele schepping.

Alles leeft, alles heeft bewustzijn. Dat geldt voor alles op aarde, dat geldt voor het gehele universum, ook al kan de mens zich dat moeilijk voorstellen. Wat een mens zich wel kan voorstellen is gemeten op de

schaal van het gehele spectrum van het bestaan dan ook een smal spectrum visie. Deze bijzondere interpretatie werd vertaald in religie. De religie die de eerste homo sapiens de zijne noemde was in zijn tijd al oeroud. De verbale en logische weergave van de eerste homo sapiens was modern, maar de reikwijdte verschilde niet wezenlijk van de

religieuze beleving van Australopithecus afarensis -Lucy- drieëneenhalf miljoen jaar eerder. Het basisconcept van religie is dus minstens vier miljoen jaar oud, maar er is ondertussen niet veel veranderd. Alles wat de mens in de tussentijd gedaan heeft, is toevoegen aan wat al bekend was. Kwantitatieve addities en maar zeer bescheiden kwalitatieve modificaties. Kwantitatief, omdat het geven van een naam aan de zonnegod en het indelen van een pantheon geen intrinsieke verandering is -ten opzichte van de natuurkrachten-, maar alleen een numerieke en logische verandering. Een zonnegod kreeg een vrouw, veelal het equivalent van moeder aarde. Er kwam een god bij voor het dodenrijk toen de mens zich van zijn sterfelijkheid bewust werd. En het is ook niet verwonderlijk dat de afwisseling van dag en nacht geïnterpreteerd werd als de strijd van het goede tegen het kwade toen de mens zich eenmaal abstractere onderwerpen bewust werd. Donker, geheimzinnig, onverklaarbaar, angstig, natuurlijk is dat het kwade. Licht, helder, zichtbaar, duidelijk en uiteraard leven brengend, logisch dat het licht de representant van het goede werd genoemd. Elke zonsopgang werd zo de overwinning van het goede op het kwade. En in elke cultuur ontstond er een priesterkaste die moest verzekeren dat de zon inderdaad de volgende ochtend weer opkwam. dat de rivier inderdaad in het nieuwe seizoen het land weer zou bevloeden. Aan de hand van de sterren konden zij zelfs voorspellen wanneer de goden zouden handelen. Het is kenmerkend voor Luciwhers volk op aarde het licht te zien als het acceptabele, te prefereren boven het donkere, het onzichtbare en onberedeneerbare, te zien als het verwerpelijke, het kwade. Het denken in licht en donker, in goed en kwaad is kenmerkend voor Luciwhers volk. Er is niets wezenlijks veranderd sinds onheuglijke tijden, alleen het aantal goden is veranderd. Er is geen echte verandering in kwaliteit geweest. Of men nu de Vedische geschriften neemt of de inspiratie van de oude bedoeïen Abraham accepteert. Brahma en Jahweh verschillen niet wezenlijk van elkaar. De onderhavige religies -Hindoeïsme, Jainisme en Boeddhisme aan de ene kant en Jodendom, Christendom en Islam aan de andere kant- wat hun hoge morele opdracht ook moge zijn, kennen nog altijd de strijd tussen goed en kwaad!

Zij die uit zijn op de overwinning, voor hen is het vijanddenken. Voor hen die naar harmonie streven bestaat geen vijand. Zij die de vijand willen en denken te kunnen verslaan, zullen nooit de overwinning behalen. Zij die accepteren

wat bestaat, zij die de realiteit aanvaarden, ermee en erin werken zonder te vrezzen, accepteren niet de overwinning als middel, maar de harmonie als doel.

Wil de mens werkelijk een nieuwe stap zetten, de eerste waarachtige kwaliteitsverbetering sinds de mens uit de bomen neerdaalde, dan stoppen we met te geloven in de dichotomie van goed en kwaad, de nep constructie die Luciwher creëerde om de mens op een dwaalspoor in de zoektocht naar de Liefde te brengen. Hou op met geloven -het is maar geloven- wat anderen voorschrijven. Begin met zeker weten. Zoek de ziel die je bent, zoek de essentie van wie je werkelijk bent: een

prachtige ziel. Straal het licht uit dat je zelf bent en zoek zelf de verbinding met de Liefde, je hele leven lang. Zo ontstaat de enige bestendige relatie: de drie-eenheid tussen het denken, het Licht dat je bent en de Liefde die je kunt hervinden, beklonken in Warme Schoonheid. Zo vind je je oorsprong en je toekomst. Zo kom je thuis.